

Arrest

nr. 137 681 van 30 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 12 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.09.2012 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Schrijven van de Belgische onderdaan dat ze elkaar kennen van begin april 2011.

Inburgeringscursus van betrokkene;

Tickets van een reis naar Egypte: staan niet op naam;

Bestelling bij uitgeverij Atlasafrekening Mastercard;

Betalingen bij de dierenarts bij bancontact;

Aankopen in de dierenpeciaalzaak;

Verblijf in een hotel 18.02.2012 tot 19.02.2012;

Postkaart met het adres van betrokkene: Deze is niet voorzien van een postzegel, noch poststempel, gekopieerd op een A4 blad en daarop staat de verzendingsdatum. Dit kan niet op zijn echtheid gecontroleerd worden.

Uit het Rijksregister blijkt dat de vorige verklaring wettelijke samenwoning van de Belgische partner met zijn vorige partner verbroken werd op 25.04.2012.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

De inkomsten van de Belgische partner bestaan uit een werkloosheidsvergoeding. Deze is onvoldoende om aan betrokkene een behoorlijke levensstandaard te garanderen. Hierdoor voldoen deze inkomsten niet aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet alsook op de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. Na citering van artikel 40bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij er in haar synthesesmemorie op dat de verwerende partij motiveerde dat zij onvoldoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met de dhr. C., dat het *in casu* gaat om het bewijs dat de partners gedurende minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in

België of een ander land, hebben samengewoond, dat om dit gebrek aan afdoende bewijs te stofferen de verwerende partij verwijst naar de tickets van een reis naar Egypte en een postkaart met het adres van betrokkene. Met betrekking tot de tickets van een reis naar Egypte waarbij de verwerende partij aangaf dat deze niet op naam staan, meent de verzoekende partij dat de verwerende partij het dossier niet terdege heeft onderzocht, dat zowel zij als dhr. C. samen, op hetzelfde tijdstip naar Egypte zijn gereisd, vermits dit blijkt uit meerdere gedateerde en op naam gestelde bewijsstukken. De verzoekende partij verwijst naar het logement op beider naam gesteld voor de periode 23 mei 2012 tot 25 mei 2012, naar de boarding passes voor beide personen op 23 mei 2012 en 25 mei 2012 en naar de boarding passes voor beide personen op 26 mei 2012, dat hier dan ook sprake is van een manifeste vergissing. Betreffende de postkaart met het adres van betrokkene, waarbij de verwerende partij motiveert dat deze niet is voorzien van een postzegel, noch poststempel, gekopieerd op een A4blad waarop een verzendingsdatum staat, dat dit niet op de echtheid kan gecontroleerd worden, stelt de verzoekende partij dat het hier gaat om een postkaart verzonden op 2 mei 2012 vanuit Manilla door dhr. C. aan haar. De verzoekende partij merkt op dat er inderdaad geen postzegel is doch wel twee duidelijk aangebrachte poststempels, een stempel met de datum en een stempel met de vermelding "PO 13,00", dat er geen enkele twijfel mogelijk is omtrent de persoon van de verzender noch omtrent de datum en plaats van verzending, dat er bovendien veel andere bewijsstukken waren die zelfs een vroegere datum bevatten, zoals het verblijf in een hotel op 18 februari tot 19 februari of het E-ticket voor beide personen voor een reis naar Lissabon op 25 januari 2012, dat het bijna onbegrijpelijk is dat de beslissing op dergelijk onzorgvuldige manier werd genomen, wat dit punt betreft.

In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij op dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij mekaar ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden. De verzoekende partij repliceert dat het duidelijk is dat de verwerende partij niet wenst in te gaan op de bewijswaarde van de hierboven besproken stukken, terwijl zij aangetoond heeft dat de verwerende partij de voorgelegde stukken, die trouwens expliciet vermeld staan en deels besproken worden in de bestreden beslissing, niet of niet nauwkeurig genoeg heeft onderzocht.

3.1.2. Betreffende het motief *"Uit het Rijksregister blijkt dat de vorige verklaring wettelijke samenwoont van de Belgische partner met zijn vorige partner verbroken werd op 25 april 2012"*, stelt de verzoekende partij dat haar partner hieromtrent al in een brief meegedeeld aan de verwerende partij schreef *"Eind augustus (2011) spraken wij af elkaar beter te leren kennen en begin september 2011 trok hij bij mij in. Wij besloten elkaar tijd te geven voor de definitieve beslissing tot mei 2012 omdat ik mijn vorige relatie, die al meer dan een jaar vastliep, volledig af te sluiten, met name de partnerscheiding te tekenen in het Districtshuis, wat gebeurd is eind april. (...)"*. Het is dus volgens de verzoekende partij correct dat de officiële partnerscheiding slechts plaatsvond op 25 april 2012, terwijl *de facto*, in de feiten zelf, er al een scheiding was ontstaan vanaf ergens begin februari 2009, dat dhr. C. dit gemakkelijk kan aantonen aan de hand van een aantal e-mails doch dat de verwerende partij in dit verband geen bijkomende vraag meer heeft gesteld. De verzoekende partij wijst er op dat deze scheiding geen vechtscheiding is geworden, dat dhr. C. zijn voormalige partner nog behulpzaam is geweest met zijn administratie, onder meer om binnenkomende brieven niet verloren te laten gaan doch dat deze relatie zelf eigenlijk al twee jaar was gestopt. De verzoekende partij wenst er op te wijzen dat de aanvraag op 14 september 2012 werd ingediend, dat volgens artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, d) van de vreemdelingenwet de partners ongehuwd moeten zijn en zij geen duurzame en stabiele partnerrelatie mogen hebben met een andere persoon, dat vermits er zowel *de facto* als *de jure* geen andere partnerrelatie meer was op 14 september 2012 aan de wettelijke voorwaarden voldaan is. Hieromtrent wijst de verzoekende partij op rechtspraak van de Raad (RvV 9 maart 2012, nr. 76 878). Zij wijst er op dat het noodzakelijk is maar volstaat dat op het moment van de aanvraag, geen andere duurzame partnerrelatie met een andere persoon aanwezig is, dat er *in casu* geen sprake is van een overspelige relatie, gelet op de feitelijke context die werd geschetst, dat de vorige relatie van de Belgische onderdaan al was beëindigd begin februari 2009 en de verzoekende partij dhr. C. pas voor de eerste maal leerde kennen in februari 2011.

3.1.3. Voorts stelt de verzoekende partij, betreffende het motief dat de Belgische partner enkel een werkloosheidsvergoeding heeft die onvoldoende is om te voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat er sprake is van een manifeste onzorgvuldigheid bij de beoordeling van de bewijsstukken in hoofde van de verwerende partij, dat inderdaad, enerzijds dhr. C. een RVA-uitkering heeft, doch anderzijds hij, als zelfstandige, ook een aantal freelance-opdrachten als arts in het kader van ontwikkelingshulp heeft, waarbij hij inkomsten genoot. Uit een overzicht inkomens 2010-2011-2012 (tem september) blijkt, volgens de verzoekende partij, dat een totaalbedrag van 57 787,19 EUR werd ontvangen, dat het gemiddelde maandloon dus 1751 EUR bedroeg. De verzoekende partij betoogt dat hiervan nochtans bewijzen werden voorgelegd, zowel de contracten als de overeenstemmende facturen, dat de verwerende partij die stukken niet heeft bekeken laat staan beoordeeld.

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij, behalve zijn werkloosheidsvergoeding, geen bewijsstukken heeft voorgelegd van inkomsten uit freelance-opdrachten en dat deze bovendien niet stabiel of regelmatig zijn.

De verzoekende partij betwist dit en meent dat het onredelijk is slechts gedeeltelijk de inkomstenbewijzen te bespreken en aldus een negatief oordeel te vellen, dat bovendien zijn inkomsten uit freelance-opdrachten, die, gespreid over meerdere jaren en dus niet voortkomend uit één of slechts enkele opdrachten, een loon van 1700 à 1800 EUR per maand vertegenwoordigen, wel degelijk stabiel en regelmatig zijn, dat anders oordelen zou betekenen dat een zelfstandig werkend persoon, die uit de aard van zijn activiteit een variërend loon verdient, nooit zou kunnen beantwoorden aan die voorwaarde.

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* artikel 40ter en artikel 40bis van de vreemdelingenwet waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; [...].”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...).”

3.4. Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner met wie zij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens driemaal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

De bewijslast betreffende het duurzaam en stabiele karakter van de relatie berust immers op de verzoekende partij.

3.5. De verzoekende partij voert aan dat het *in casu* gaat om het bewijs dat de partners gedurende minstens 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land, hebben samengewoond en dat de verwerende partij het dossier niet terdege heeft onderzocht. Zij geeft aan dat er nog vele andere bewijsstukken werden voorgelegd zoals het E-ticket voor beide personen, voor een reis naar Lissabon op 25 januari 2012, dat het bijna onbegrijpelijk is dat de beslissing op dergelijk onzorgvuldige wijze is genomen.

3.6. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een grote hoeveelheid aan stukken heeft voorgelegd, zoals onder andere het E-ticket voor beide personen, voor een reis naar Lissabon op 25 januari 2012.

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij neergelegde stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat de betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken.

3.8. De overige motieven volstaan evenmin om de bestreden beslissing te staven.

3.9. Betreffende het motief dat uit het Rijksregister blijkt dat de vorige verklaring wettelijke samenwoont van de Belgische partner met zijn vorige partner verbroken werd op 25 april 2012, stelt de Raad vast het loutere feit dat de partner van de verzoekende partij met haar een relatie startte tijdens het ogenblik dat hij nog wettelijke samenwoonde met zijn vorige partner niet automatisch impliceert dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner niet stabiel en duurzaam is.

Dit argument dat aangevoerd wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift blijft onbesproken in de nota met opmerkingen, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt in haar syntheseseminarie.

Het desbetreffende motief is dan ook geenszins van die aard dat het de bestreden beslissing kan dragen.

3.10. Ook het motief dat de inkomsten van de Belgische partner bestaan uit een werkloosheidsvergoeding en dit onvoldoende is om een behoorlijke levensstandaard te garanderen, kan geenszins de bestreden beslissing waarbij het verblijf wordt geweigerd omwille van het feit dat niet voldaan is aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dragen. Immers dient de Raad ook hier vast te stellen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, dat de verzoekende partij verschillende stukken voorlegde met betrekking tot inkomsten van haar Belgische partner (betreffende de freelance opdrachten), doch dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze voorgelegde stukken in overweging werden genomen.

3.11. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.12. Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.13. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.14. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER